

Příloha P.206

kapitoly 15 textové části odůvodnění

[Pokračování odůvodnění]

Podle § 53 odst. 1 stavebního zákona platí, že po veřejném projednání návrhu územního plánu pořizovatel ve spolupráci s určeným zastupitelem vyhodnotí výsledky projednání a navrhne vypořádání námitek a připomínek, a pokud je to nezbytné, zajistí úpravu návrhu územního plánu v souladu s výsledky projednání. Pokud dojde na základě provedeného veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu územního plánu, pak má pořizovatel dle § 53 odst. 2 stavebního zákona povinnost vyžádat si stanovisko příslušného úřadu z hlediska posouzení vlivů na životní prostředí a stanovisko orgánu ochrany přírody. Dle téhož ustanovení má současně pořizovatel povinnost znovu projednat upravený návrh územního plánu na opakovaném veřejném projednání. Právě tento zákonný postup pořizovatel zvolil v případě MPP. Učinil tak na základě svého správního uvážení, neboť vyhodnotil, že jelikož původní návrh MPP bude na základě výsledků veřejného projednání podstatným způsobem upravován, jsou naplněny podmínky pro postup dle § 53 odst. 2 stavebního zákona a je nutné návrh projednat v opakovaném veřejném projednání. Pořizovatel současně vyhodnotil, že není nutné vypracovat zcela nový návrh MPP nebo koncepčně měnit jeho původní podobu, což by vyžadovalo návrat procesu jeho pořízení na samotný počátek ve smyslu § 53 odst. 3 stavebního zákona. Pokud by pořizovatel přesto vrátil proces pořízení MPP tímto způsobem na samý počátek, jednal by nejen v rozporu s příslušnými ustanoveními stavebního zákona a svým správním uvážením, ale také v rozporu se zásadou efektivity a procesní ekonomie dle § 6 správního řádu, kterou je také povinen v rámci procesů územního plánování respektovat a dodržovat.

Smyslem a účelem institutu opakovaného veřejného projednání je zajistit, aby s návrhem MPP, který byl podstatně upraven na základě výsledků veřejného projednání, byly seznámeny všechny dotčené subjekty a veřejnost a aby byla znovu dána možnost všem vyjádřit se k aktuální podobě návrhu. Stavební zákon nedefinuje, co je onou podstatnou úpravou návrhu, nicméně NSS například v rozsudku ze dne 31. 10. 2013, č. j. 5 Aos 1/2012-140, uvedl: *„Nejvyšší správní soud poukazuje na výklad k otázce opakovaného veřejného projednání návrhu územního plánu uveřejněný na portále Ministerstva pro místní rozvoj, které jako ústřední správní úřad ve věcech územního plánování v rámci své metodické činnosti usměrňuje a sjednocuje výkon státní správy a praxi orgánů územního plánování. Ministerstvo za podstatnou úpravu návrhu definuje situace, kdy jsou úpravou návrhu územního plánu nově dotčeny veřejné zájmy (dotčený orgán nemohl uplatnit své stanovisko), nebo jsou úpravou nově dotčena vlastnická práva (vlastník nemohl uplatnit námitku), nebo je-li úpravou podstatně změněn návrh řešení (veřejnost nemohla uplatnit své připomínky). Také z webových stránek Ústavu územního rozvoje (jako organizační složky státu zřízené za účelem poskytování odborného zázemí a pomoci při výkonu kompetencí Ministerstva pro místní rozvoj, jehož předmětem činnosti je také metodická činnost v oboru územního plánování) lze zjistit, že za podstatnou úpravu návrhu územního plánu se považuje i taková změna územního plánu, ke které mohly být uplatněny nové námítky vlastníků pozemků a staveb dotčených touto úpravou.“* Tato kritéria pro posouzení úpravy návrhu jako podstatné ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona byla potvrzena i v dalších rozhodnutích NSS (např. rozsudek NSS ze dne

8. 2. 2012, č. j. 6 Ao 7/2011-74, rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2023, č. j. 7 As 297/2022-34, a další).

Uvedený postup v podobě opakovaného veřejného projednání je projevem zásady transparentnosti a participace v rámci činnosti územního plánování. Veškeré úpravy návrhu MPP byly učiněny v mezích zadání schváleného Zastupitelstvem hl. m. Prahy. Jelikož po provedeném veřejném projednání nebylo nutné zpracovávat nový návrh MPP nebo jej kompletně přepracovat v takové míře, která by vyžadovala návrat procesu jeho pořízení na samotný začátek ve smyslu § 53 odst. 3 stavebního zákona, postupoval pořizovatel tak, jak mu ukládá § 53 odst. 2 stavebního zákona, a rozhodl o konání opakovaného veřejného projednání.

Upravená dokumentace, která byla projednávána v opakovaném veřejném projednání, měla totožnou strukturu jako původní návrh a využívala de facto shodné regulativy, včetně jejich shodného grafického vyjádření. Změny byly provedeny jen v omezeném rozsahu, přičemž nedošlo ke změně celkové koncepce ani cílů MPP. Všechny provedené úpravy byly provedeny výhradně na základě konaného veřejného projednání – reflektují tedy připomínky a námítky uplatněné veřejností a dotčenými orgány a výsledky jejich vyhodnocení. Provedené změny reagují výhradně na věcné podněty. Hlavní urbanistické řešení, struktura a zásady původního návrhu zůstaly zachovány. Úpravy se plně vešly do rámce původního zadání schváleného pro zpracování MPP, a proto nebylo nutné zadání jakkoli měnit ani rozšiřovat. Nevznikly tak podmínky pro zpracování zcela nového návrhu ani pro opakování procesu pořízení MPP od samotného počátku. Opačný postup by ze strany pořizovatele představoval neodůvodněný krok zpět, který by vedl k neefektivnímu vynaložení značných finančních a časových prostředků, jež v dané situaci neměly být a ani nemusely být vynaloženy.

Naopak, postup zvolený pořizovatelem odpovídá smyslu a účelu právní úpravy. Stavební zákon výslovně počítá s tím, že v průběhu projednávání návrhu územního plánu mohou na základě obdržených stanovisek, námítek a připomínek vyplynout potřeby úprav, a to i zásadnějšího charakteru. Má-li být územní plán schválen v podobě reflektující obdržená podání, je nezbytné umožnit provedení i rozsáhlejších úprav návrhu. Pokud by právní úprava takový postup nepřipouštěla, veřejné projednání by de facto postrádalo smysl. Účast veřejnosti by byla jen formální, neboť pořizovatel by nemohl významnějším podnětům vyhovět bez nutnosti celý proces zahajovat znovu. Právě tomu se stavební zákon snaží předejít institutem opakovaného veřejného projednání. Účelem postupu podle § 53 odst. 2 stavebního zákona je zajistit, aby podstatné změny návrhu územního plánu nebyly vyloučeny ze standardního procesu pořizování, tj. aby i po úpravách územního plánu měly dotčené orgány a veřejnost možnost se k nim vyjádřit.

Všechny potenciálně dotčené subjekty byly o konání opakovaného veřejného projednání řádně informovány a měly možnost k upravenému návrhu uplatit svá stanoviska, připomínky a námítky, pořizovatel tedy postupoval zcela v souladu se zákonem a tím, co vyžaduje judikatura správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2023, č. j. 54 a 48/2023–85:

„Podle § 53 odst. 2 stavebního zákona, dojde-li na základě veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu územního plánu, pořizovatel si vyžádá stanovisko příslušného úřadu a stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody podle § 45i zákona o ochraně přírody a krajiny. Příslušný úřad ve stanovisku uvede, zda má být upravený návrh posuzován

z hlediska vlivů na životní prostředí, případně stanoví podrobnější požadavky podle § 10i zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Upravený návrh a případné upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území se v rozsahu těchto úprav projedná na opakovaném veřejném projednání; přitom se postupuje obdobně podle § 52.“

Uvedeným způsobem bylo současně zajištěno, že se k předmětným změnám mohli vyjádřit všichni dotčení vlastníci nemovitostí ve smyslu § 172 odst. 5 správního řádu.

Požadavek, že měl být pořízen zcela nový návrh územního plánu, který by byl projednán v rámci opakovaného společného jednání, není opodstatněný. Takový postup by byl na místě jen tehdy, pokud by mezi původním a upraveným návrhem existovaly zásadní koncepční rozdíly – tedy že by upravený návrh představoval fakticky zcela nové pojetí a zcela nové věcné řešení oproti návrhu původnímu. O takovou situaci však v případě MPP nešlo.

Správní soudy dále ve své judikatuře dovodily, že opakované projednání návrhu je nutné pouze tehdy, pokud při objektivním posouzení došlo k podstatné změně navrhovaného územního plánu ve vztahu k území, které řeší. NSS v rozsudku ze dne 23. 3. 2023, č. j. 7 As 297/2022-34, dovodil, že charakter provedených úprav návrhu je třeba zkoumat objektivně a globálně, nikoli z pohledu jednoho adresáta regulace. Zároveň platí, že pokud úpravy nezměnily charakter přijímaného územního plánu a jím řešeného území v podstatných rysech, nebylo třeba konat opakované veřejné projednání. Jinými slovy, menší či dílčí úpravy návrhu lze zapracovat bez opakovaného projednání, zatímco větší úpravy vyžadují opakované veřejné projednání – nikoli však nezbytně nový návrh a návrat na začátek pořizovacího procesu. V případě MPP pořizovatel vyhodnotil, že charakter návrhu územního plánu v podstatných rysech zůstává zachován (MPP nadále řeší koncepci rozvoje Prahy stejným způsobem jako původní návrh, pouze s některými parametry upravenými na základě obdržených vyjádření). Bylo tedy namísto provést opakované veřejné projednání, což se stalo. Celkový ráz řešení a zadání se však nezměnil natolik, aby bylo nutno pořizovat zcela nový návrh MPP. Tento závěr odpovídá jak dikci zákona, tak ustálenému výkladu podanému správními soudy.